

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

sprawie D. Z.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 czerwca 2024 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 14 lipca 2023 r., sygn. VII Ka

584/23, uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 28 grudnia 2022 r.,

sygn. akt VII K 987/21 i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539 e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;
2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 grudnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze w sprawie o sygn. akt VII K 987/21 skazał D. Z. za popełnienie czynów opisanych w pkt od 1 do 13 części dyspozytywnej wyroku, wymienionych w pkt. II, VI, IX, XIII, XXXVIII, XIX, XXI, XXIII, XXVIII, XXIII, XXXV, I, XVI, XX, XXVII, XL, III, VII, XI, XIV, XV, XXV, XLII, XVIII, XXII, IV, XXVI, XXIX, XXXI, XXXVII, XLIV części wstępnej wyroku, zaś w zakresie czynów z pkt od 19 do 24 części rozstrzygającej orzeczenia, wymienionych w pkt. V, VIII, XV, XXIV, XXX, XXXIX części wstępnej wyroku, sąd uznał, iż czyny te stanowią wykroczenia z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i wobec przedawnienia ich karalności, umorzył postępowanie w tym zakresie. W

zakresie zaś czynów wymienionych w pkt 25 i 26 część dyspozytywnej wyroku, a zawartych w pkt. XII i XXXVI części wstępnej wyroku sąd uniewinnił oskarżonego.

Na skutek apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, prokuratora i obrońcy, wyrokiem z 14 lipca 2023 r., Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, sygn. akt VII Ka 584/23 uchylił rozstrzygnięcia z pkt 20,21,22,23,24,25 i 26 części dyspozytywnej wyroku i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zielonej Górze.

Skargę na wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 14 lipca 2023 roku, sygn. VII Ka 584/23, złożył obrońca skazanego D. Z. , w której zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego apelacją wyroku, w części dotyczącej czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt. XII, XXXVI, VII, XV, XXX i XXXIX części wstępnej wyroku (pkt. od 20 do 26 części rozstrzygającej) i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, mimo braku ku temu przesłanek. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie wniesionej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedziona przez obrońcę skarga nie zawierała argumentacji mogącej skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Wynikający art. 539a § 3 k.p.k. nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem normy określonej w art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie zasadności samego środka odwoławczego (apelacji). Skarga na wyrok sądu odwoławczego nie ma też charakteru *sui generis* "superapelacji", która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przejmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne.

Z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika, że sąd ten wydając wyrok kasatoryjny w zakresie czynów w pkt. 20-26 części dyspozytywnej rozstrzygnięcia, mimo iż wprost nie wskazał na konieczność powtórzenia w całości postępowania dowodowego, uzasadnił uchylenie zaskarżonego wyroku tak daleko posuniętą wadliwością postępowania dowodowego, która uniemożliwiała wydanie w sprawie wyroku uniewinniającego. Stanowisko sądu odwoławczego było więc prawidłowe (por: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I KS 11/24 oraz uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 20 września 2018 r., sygn. I KZP 10/18).

Odnosząc się bowiem do wadliwie przeprowadzonego przez sąd I instancji postępowania dowodowego, w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy wskazał w jakich aspektach dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów była całkowicie błędna, odwołując się do konkretnych treści zeznań poszczególnych pokrzywdzonych, ocenionych niezgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. oraz powodów z jakich postępowanie dowodowe prowadzone w zakresie czynów z pkt. 20-24 części dyspozytywnej, zakwalifikowanych przez sąd I instancji w części rozstrzygającej wyroku jako wykroczenia z art. 43 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, nie może być uznane za prawidłowo przeprowadzone.

Świadczy to o przekonaniu sądu II instancji, że uniewinnienie było zdecydowanie przedwczesne, a z uwagi na uregulowania art. 454 k.p.k. nie jest możliwe wydanie wyroku skazującego.

Wyrażona natomiast w treści uzasadnienia skargi argumentacja obrońcy w przeważającej swej części stanowi polemikę z treścią rozstrzygnięcia sądu odwoławczego w zakresie czynów z art. 208 k.k., co na obecnym etapie pozostaje poza kognicją Sądu Najwyższego.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oddalenie skargi było uzasadnione – o czym postanowiono jak w części dyspozytywnej niniejszego orzeczenia co skutkowało, że kosztami postępowania skargowego obciążono oskarżonego.

[J.J.]

[ms]

